

ΡΑΜΠΑΓΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ

ΣΥΝΑΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ

Ἐν Ἀθήναις δραχμὰς 10. — Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις δραχμὰς 11

Τιμᾶται λεπτῶν 10

Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγμα χρυσᾶ 15.

Τιμᾶται λεπτῶν 10

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΚΑΤΩΘΕΝ ΤΟΥ ΔΗΜΑΡΧΕΙΟΥ

ΚΙΒΔΗΛΕΙΑ

Ἄ! ἔστ' ἀ πεντακοσάρικα
Μονάχα τῆς Τραπεζῆς
Δὲ βάζεις τὴ σφραγίδα σου,
Ἄτιμοκιβδηλεία,

Ὅλοῦθε ἔστ' Ῥωμέικο
Μεγάλο ρόλο παίζεις.
Καὶ Ἀνδρείνας ἔχουνε
Λαὸς καὶ βασιλεία.

Καὶ τί δὲν εἶναι κιβδηλον;
Ἄνθοβολα σιμά μας,
Ἡ κιβδηλεία, φοβερὴ
Ἐστὸν κῆπό μας τσουκνίδα.

Τὴν τρέμουν ὅλ' αἱ Τράπεζαι.
Ἀκόμη καὶ ὁ Σεμῆμας.

Τὴν τρέμει καὶ ὁ φτωχὸς λαὸς
Ἢ ἀρμέγεται ἴσ' ἀ γίδα.

Τὴν τρέμει καὶ ὁ φτωχὸς λαὸς,
Καὶ πῶς νὰ μὴν τὴν τρέμῃ;

Αὐτὴ, αὐτὴ τὸν κυβερνᾷ
Αὐτὴ καὶ βασιλεύει

Κι' ἐδῶ καὶ ἐκεῖ παράσημα
Ἄκόμ' ἂν ἀπονέμῃ.

Εἶναι καὶ τοῦτα κιβδηλα
Κι' ὅποιος τὰ πάρῃ, κλέβει!

Καὶ τί δὲν εἶναι κιβδηλον;
Περνοῦν γιὰ πατριώταις,

Γιὰ παληκάρια στρατηγοί,
Γιὰ ἥρωες μεγάλοι

Κι' ἔχουν τιμαὶς βασιλικαῖς
Ἰοῦ Ἔθνου; οἱ προδόταις,
Γιατὶ γνωρίζουν ἔσ' τὴν Αὐλὴν
Νὰ σκύβουν τὸ κεφάλι.

Περνάνε γι' ἀντιπρόσωποι
Λαοῦ ξεγελασμένου
Πολλοὶ ποῦ τὸν μασκάρεψαν
Μὲ τ' ἀτιμά των μούτρα

Καὶ ψευτοπαίζουν πρόσωπο
Ἀγριανδρειωμένου
Ἐκεῖνοι ποῦ μᾶς ἔπρόδοσαν
Κι' ἐγέννησαν τὴν Κούτρα!

Εἶν' ἴσα ἴσα κιβδηλα,
Ἢ Ἢ Ἢ Μὰ ποῦ Ἀστυνομία;
Ποῦ Στάϊκος νὰ κουνηθῇ
Ποῦ Ζώης νὰ θεριέψῃ

Καὶ μέσα ἔσ' τὴν ἀνύρευτῃ
Κιβδηλοτριχυμία
Τὰ πῖδ' ἀκαλοποκυλόψαρα,
Ν' ἀγριοκαμακέψῃ;

Καὶ τί δὲν εἶναι κιβδηλον;
Ἄπ' τὰ ἐξηντατρία
Φριχτὴ κιβδηλομηχανή,
Δουλεύει καὶ δουλεύει.

Ἄπὸ ψηλὰ τὸ σύνθημα
Τὸ δόν' ἢ βασιλεία
Καὶ φοβερὴ καλπουζανιά
Ἐστὸ Ἔθνος βασιλεύει.

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

Lidertà vo cercando che si cara
Come sà chi per Lei vita rifiuta

Dante.

Ἐλευθερία, ὄνομα θεῖον! Ἐν τῇ ἐπικλήσει σου οἱ τύρανοι ριγῶσι, τρέμουσι, συνταράσσονται!

Ἐλευθερία, ὄνομα ἅγιον! Ἐν τῇ ἐπικλήσει σου οἱ λαοὶ σύσσωμοι ἐγείρονται τοῦ ληθαργου, ἐν ᾧ ἐπιβούλως ὑπὸ χειρῶν κακούργων περιήχθησαν καὶ λαϊκῶς τιμωροῦσι!

Ἐλευθερία, ὄνομα ἱερόν! Ἐν τῇ ἐπικλήσει σου πᾶσα γενναία καὶ εὐγενής δημοκρατικὴ καρδία τοὺς γενναιοτέρους καὶ εὐγενεστέρους παλμοὺς πᾶλλουσα τὰς τῶν λαῶν κινεῖ χεῖρας, δι' ὧν οἱ θρόνοι τῶν ἐστεμμένων ἀνατρέπονται, τὰ στέμματα ποδοπατοῦνται, τὰ σκίπτρα συντρίβονται!

Ἐλευθερία, δύναμις τεραστία τῶν λαῶν τοῦ διευθύνειν αὐτοὶ ἑαυτοὺς, τοῦ διαθέτειν τὰ σφῶν αὐτῶν, τοῦ εἶναι κύριοι ἐκυτῶν καὶ οὐχὶ ἀνδράποδα κυρίου τινός!

Ἐλευθερία, δύναμις διακρίνουσα τὸν ἄνθρωπον τοῦ κτήνους, καθιστῶσα αὐτὸν ὑπεύθυνον διὰ τὰς ἑαυτοῦ πράξεις καὶ ἀπαιτοῦσα παρὰ τῆς πολιτείας τὴν μὴ παρακώλυσιν τῶν τοῦ πολίτου πράξεων, ἢ ὅτε αἱ πράξεις αὐταὶ τείνουσιν εἰς τὴν προσβολὴν τῶν ὁμοίων αὐτῷ, τῆς ἐλευθερίας αὐτῶν, τῶν δικαίων αὐτῶν!

Ἐλευθερία, δύναμις ἐμπνέουσα τὴν ἐλευθέραν σκέψιν, τὴν ἐλευθέραν χρῆσιν τοῦ τε ἐγγράφου καὶ τοῦ προφορικοῦ λόγου, τὴν ἐλευθέραν ἐργασίαν, τὴν ἐλευθέραν διάθεσιν τοῦ καρποῦ τῆς ἐργασίας ταύτης!

Ἐλευθερία, δύναμις δι' ἧς ὁ πολίτης νομοθετεῖ, κυβερνᾷ τὴν πολιτείαν, δὲν ἀνέχεται προνομιοῦχος καὶ προνόμια, τιμωρεῖ τοὺς τῶν νόμων παραβάτας καὶ διαχειρίζεται χρηστώσως τὸν δημόσιον πλοῦτον ἐπ' ἀγαθῷ τῆς τε πολιτείας καὶ τῶν συμπολιτῶν αὐτοῦ!

Ἐλευθερία, δύναμις ὑπερφυσική! Ἐν τῇ ἐπικλήσει σου

ὁ θάνατος μὴδὲν λογίζεται, ἡ ζωὴ περιφρονεῖται, τὸ πᾶν σοὶ γενναίως καὶ ἀνδρείως προσφέρεται!

Ἐλευθερία, ἡ μεγίστη τῶν θεοτήτων, ἧς ἄνευ ὁ οὐρανός, οἱ ἀστέρες, ἡ γῆ, τὰ ῥόδα, ἡ θάλασσα, ὁ ἀήρ, τὸ πᾶν κόλασις καὶ μαρτύριον!

Ἐλευθερία, ἧς ἄνευ τὸ εὐγενέστερον τῶν ἐπὶ τῆς γῆς καὶ τῶν ὑπὸ τὸν ἥλιον πλασματῶν ἄτιμος δούλος, ανοικτειρμόνως καὶ ἀσπλάγγως μαστιγούμενος, κτήνος κτηνωδῶς τὴν μαστιγοῦσταν χεῖρα ἀσπαζόμενος, ὡς τὸ ἄδολον καὶ ἄκακον ἄρνιον, τὸ λείγον τὴν μάχαιραν τοῦ θηρίου!

Ἐλευθερία! Ἐν τῷ ὀνόματί σου οἱ δημοκρατικοὶ ἐκθύμους ἐργασθήσονται καὶ διὰ σοῦ, Θεὰ τρισεμπίστη, οἱ ὑπὸ τὸν μανδραγῶραν τοῦ δεσποτισμοῦ καὶ τῆς τυραννίας καθεδόντες ἀτυχεῖς λαοὶ ἐγερθήσονται πρὸς λύσιν τῶν δεσμῶν τῆς τε διανοητικῆς καὶ τῆς σωματικῆς αὐτῶν δουλείας, πρὸς ἀνάκτησιν τῶν ἀνιέρως κταπατοῦμένων δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου, πρὸς ἀναγέννησιν αὐτῶν καὶ πρὸς ἔνωσιν αὐτῶν!

Ἦ ἀγία καὶ ἱερὰ ἡμέρα τῆς ἐγέρσεως καὶ τῆς ἀναγεννήσεως τῶν τυραννομένων καὶ διχαζομένων λαῶν!

Ἦ θεῖα δημοκρατικὴ ἡμέρα τῆς δικαίας τιμωρίας τῶν ἐστεμμένων κακούργων!

Ἦ τρισευδαίμων ἡμέρα τῆς ἐνώσεως τῶν ἀδελφῶν λαῶν καὶ τῆς λύσεως τῶν δεσμευόντων αὐτοὺς δεσμῶν τῆς ἀμαθίας, τῆς δουλείας, τοῦ μίσους, τοῦ σκότους, τῆς κολακείας καὶ τοῦ ἐξευτελισμοῦ!

Σοφία, Ἐλευθερία! Ἀγάπη!

Φῶς, θάρρος, ἀνθρωπισμός.

Ἦ ἡμέρα τρισένδοξος τῆς παγκοσμίου εἰρήνης καὶ τῆς καθολικῆς δημοκρατίας, ἐν ἣ ἡ ἐπιστήμη, ἡ τέχνη, ἡ ποίησις θὰ καταλύσῃ τὴν μεταξὺ τῶν λαῶν ἐπιβούλως καὶ δολίως παρὰ τῶν τυράννων ἐμπνεομένην ἔχθραν, ἐξ ἧς οἱ πόλεμοι, τὰ μίσση, ἡ κόλασις, τὸ μαρτύριον τῆς ἀνθρωπότητος!

Au fond des cieux un point scintille.

Regardez, il grandit il brille,

Il approche, énorme et vermeil

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΧΑΡΕΜΙΩΝ

Ἡ

ΑΙ ΝΥΚΤΕΣ ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

I

Η ΣΤΕΡΝΑ ΜΕ ΤΑ ΡΟΥΜΠΙΝΙΑ

ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.

κατὰ μετάφρασιν ΚΛΕΑΝΘΟΥΣ Ν. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

— Καὶ τὴν ἠγόρασες; Παρὰ τίνας, ἂν ἀγαπάτε;

— Παρὰ τοῦ Κασθὲκ, τοῦ ἐμπόρου τοῦ Γαλατᾶ.

— Ἡ πράξη σου αὐτὴ. Ἀπὸ πότε ὁ Κασθὲκ πωλεῖ φράγκισσαις; . . . Καὶ ποῦς σοῦ εἶπεν ὅτι ἐγὼ θὰ ἐπεδοκίμαζον τοιαύτην ἀγοράν; Δὲν ἤξεύρεις, ὅτι ἡ δουλεμπορία ἀπαγορεύεται ὑπὸ τῶν νόμων τῆς αὐτοκρατορίας . . . πρὸ πάντων δὲ τὸ ἐμπόριον τῶν χριστιανῶν δούλων;

— Συγχωρήσατέ μοι, αὐθέντα. Ἐγὼ ἠθέλησα μόνον νὰ σᾶς εὐχαριστήσω, καὶ δὲν παρέβην τὸν νόμον. Οἰκιοθελῶς ἐπωλήθη ἡ σκιά σου. Ἐλαβεν ἡ ἰδέα τὸ μεγαλειότερον μέρος τοῦ ἀντιτίμου καὶ σᾶς ὀρκίζομαι ὅτι . . .

— Μὰ τὴν γενειά σου τοῦ Προφήτου, ἀνέκραξεν ὁ πασσᾶς

ἀγανακτῶν, αὐτὰ εἶναι ἀκατανόητα καὶ θέλω νὰ μάθω τὴν ἀλήθειαν. Εἶναι Ἰσπανίς, λέγεις, αὐτή;

— Μάλιστα, αὐθέντα.

— Τώρα βλέπομεν.

Καὶ πρὸς τὴν δούλην ἀποτεινόμενος, ὁ Ρουστὲμ, ὅστις εἶχε γνῶσιν τινὰ τῆς γλώτσης τοῦ Καλδερῶν, τῷ εἶπε:

— **Habla, mujer, Dondè es;**

Πρὸς δὲ τὸν λόγον τοῦτον ἡ κεκαλυμμένη δεσποινὶς ἀπήντησεν ἀπορρίπτουσα ζωηρῶς τὸ γασμάκι τῆς καὶ δεικνύουσα τῷ πασσᾶ πρόσωπον εὐμορφον καὶ πρὸ πάντων νοήμον.

Ἡ παραδόξος Ὀδαλίτκη εἶχε μεγάλους μαύρους ὀφθαλμούς οἵτινες ἠδύναντο νὰ ἐκληφθῶσιν ὡς ἰσπανικοὶ, ὠχρότητα μὴ ἀσχημίζουσαν πολὺ τοῦς ὀφθαλμούς τῆς, στόμα γελόεν, στόμα παρισυνῆς γριζέτας, ρίνα γρυπὴν τῆς ὁποίας οἱ συστελλοκαὶ διαστελλόμενοι ρῶθωνες ἐνέφαινον πάθη σφοδρά.

Ὁ Ῥουστὲμ, κατάπληκτος, ἠτένιζεν αὐτήν, ὡς ἀτενίζει τις ἀνεξήγητον φαινόμενον καὶ ἡ δούλη ἔβαλε γέλωτος καυχασμούς.

— **Habla, por Dios!** ἐπανελάβην ὀργίλος ὁ πασσᾶς.

— Ἀπὸ τοῦρκικα δὲ νοιώθω σκράπ, ἀγάπη μου, εἶπεν ἡ κυρία δυνατώτερα γελῶσα.

Ὁ πασσᾶς εἶχε ταξειδεύσει πολὺ. Ἠξευρε λέξεις τινὰς τῆς Ἰσπανικῆς, ἀλλ' ἐνόει κάλλιστα τὴν γαλλικὴν, καὶ τὸ παράδοξον σφάλμα ὅπερ διέπραττεν ἡ δῆθεν Καστιλλανὴ τῷ κηνοῖε τοὺς ὀφθαλμούς. Ἡ Φατμέ καὶ αἱ δύο αὐτῆς σύν-

O République universelle
Tu n' es encor que l' étincelle
Demain tu seras le soleil !

Ρόκος Α. Χοϊδῆς.

ΓΕΝΗΘΗΤΩ ΦΩΣ!

I

Οὐδὲν κρυπτόν δὲ μὴ φανερόν γενήσεται.

Ὅσῳ καὶ ἂν κρύπτηται ἡ ἀλήθεια, ὑπὸ τὸν ἄτιμον πέπλον τοῦ ψεύδους, ἔρχεται ἡ ὥρα καθ' ἣν τολμηρὸς δάκτυλος αἴρει τὸν πέπλον καὶ τὴν ἀποκαλύπτει γυμνήν.

Λέγουν ὅτι ἡ ἀλήθεια εἶναι δυσειδής, ἄσχημος καὶ πικρά. Μὴ τὸ πιστεύετε.

Οὐδὲν ὠραιότερον καὶ γλυκύτερον τῆς ἀληθείας.

Ἡ καλλιτεχνεῖα ἄνευ αὐτῆς θά ἦτο μηδέν.

Τὸ ἀληθές, τὸ καλὸν καὶ τὸ ἀγαθόν. Ἴδού τριὰς ὁμοούσιος καὶ ἀχώριστος, δι' ἧς ὁ ἄνθρωπος ἐπιδιώκει τὸ τέλειον. Ἀφαιρέσατε ἐξ αὐτῆς τὸ ἀληθές καὶ καταστρέφετε τὸ πᾶν.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι θεὰ, ἧς ὁ βωμὸς ἐποτίσθη δι' ἁγίου αἵματος μαρτύρων, τῶν μαρτύρων τῆς ἐπιστήμης.

Ἀπὸ τοῦ Σωκράτους καὶ τοῦ Χριστοῦ μέχρι τοῦ Σαβοναρόλα καὶ τοῦ Λουθήρου, μέχρι τοῦ Γαλιλαίου καὶ τοῦ Κολόμβου, τὸ ψεῦδος ὑπερανθρώπως, σατανικῶς ἠγωνίσθη πρὸς ἀπόσβεσιν τοῦ φωτὸς αὐτῆς. Παντοδύναμοι τύρανοι τὴν ἐπολέμησαν, τὴν ἐσταύρωσαν, τὴν ἐθαψαν, ἐν τῷ Χριστῷ καὶ ἀνεστήθη, τὴν ἐπότισαν τὸ κώνειον ἐν τῷ Σωκράτει καὶ ἀπθανάτισθη, τὴν ἐκοπάνισαν ἐντὸς ἰγδίου ἐν τῷ Ἀναξάρχῳ καὶ ἐπτισον τὸν Ἀναξάρχου θύλακον Ἀνάξαρχον δ' οὐκ ἐπτισον, τὴν ἐπυρπόλησαν οἱ Ὁμάρ ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τῆς Ἀλεξανδρείας καὶ ἐκ τῆς τέφρας αὐτῆς ἀνεγεννήθη ὑπὸ τοῦ θαυματουργοῦ δακτύλου τοῦ Γουτεμβέργου, ἠνάγκασαν τὸν Γαλιλαῖον νὰ ὀρκισθῆ ὅτι δὲν κινεῖται, ἀλλ' αὐτὴ τὸν ἔκα-

νε νὰ ὑποψιθυρίζη ταῦτοχρόνως τὸ περίφημον ἐκεῖνο : «Καὶ ὅμως κινεῖται !»

Ἡ ἀλήθεια καταδικωμένη καθίσταται ἰσχυροτέρα καὶ θριαμβεύει πάντοτε.

Σύνθημά της ἔχει τὸ «γενηθῆτω φῶς !»

II

Μία σύγχρονος ἱστορικὴ ἀλήθεια εἶναι βεβουλισμένη εἰς πυκνὰ σκόπη.

Οἱ δυνάμενοι νὰ διαλύσωσι τὴν περικαλύπτουσαν αὐτὴν σκοτίαν δὲν τὸ ἐπραξαν.

Ὁ κατ' ἐξοχὴν φίλος τῆς ἀληθείας **Ραμπαγᾶς** τολμᾶ νὰ πράξη τοῦτο ἀνακράζων :

— **Γενηθῆτω φῶς !**

Πρόκειται περὶ τῆς ἀληθείας ἐν τῷ δράματι τῶν συνοριακῶν, κατὰ τὴν ἐπιστρατείαν τοῦ 1885.

Ταύτην θέλομεν ἐκτυλίξει ἔχοντες ὑπὸ τὰ δμματα ἡμῶν πολυτίμους ἀνεκδότους σημειώσεις, περιελθούσας εἰς χεῖράς μας.

Ἄρχῃ τοῦ παραμυθιοῦ.

III

Ο ΣΑΠΟΥΝΤΖΑΚΗΣ

Ὁ ἀρχηγὸς τοῦ ἐν Λαρίσῃ στρατοῦ Σαπουντζάκης, κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἐπιστρατείας τοῦ 1885, ἀπέδειξε τὴν μεγάλην αὐτοῦ στρατηγικὴν ἀξίαν. Εἰργάσθη, ὡς ἀληθῆς Ἕλλην, ὑπὲρ τῆς πατρίδος καὶ ἂν τὸ ἔργον αὐτοῦ δὲν κατέστρεφεν ἐφιάλτειος προδοσία, ἡ Ἑλλάς ἤθελε τότε στέψει τὸ μέτωπον αὐτῆς καὶ ἐκεῖνου δι' ἀμαράντου στεφάνου δόξης ἀθανάτου, τὸ δὲ ὄνομα τοῦ στρατηγικωτάτου ἀνδρὸς θὰ ἐχάρασεν εἰς χρυσᾶς σελίδας ἡ ἱστορία διὰ γραφίδος ἐκ τῶν πτερυγῶν τῆς Νίκης.

**

Ὁ Σαπουντζάκης δὲν ἠσχολεῖτο, καθὼς οἱ ἄλλοι ἀρχῆς

τροφοί, Μπεσμέ καὶ Ζαϊδὲ, αἵτινες οὔτε τὴν γαλλικὴν οὔτε τὴν ἰσπανικὴν ἐγνώριζον, ἐπίστευσαν ἀφελῶς ὅτι ἡ συνδιάλεξις ἐγίνετο εἰς τὴν γλῶσσαν τοῦ Δὸν Κιχώτου καὶ τῆς Γλυκερίας, μεταξὺ τοῦ αὐθέντου καὶ τῆς δούλης.

Μόνῃ ἡ Βάγια ἐμάντευεν ὡς ἔγγιστα τί συνέβαινε.

— Ἄλλ' ἀπὸ ποῖον τόπον εἶσαι ; ἠρώτησεν αὐστηρῶς ὁ Ρουστέμ.

— Ἀπὸ τοῦς Παρισίους πλησίον τοῦ Παντὲν, ἀγαπητέ, ἀπεκρίθη ἡ δούλη μετὰ θράσους. Εἶμαι ἀπὸ τὴν φυλὴν τῶν *Μπενῆ Μάτς—Μούτς*.

— Καὶ ἐναυάγησες εἰς τὰς ἀκτὰς τοῦ Μαρῶκου ;

— Ἐγὼ ; Ἄ μπᾶ ! Ἦλθα εἰς τὴν Τουρκίαν διὰ ξηρᾶς καὶ μόνον εἰς τὰ λουτρά τῆς Ἀνιέρης, ἢ εἰς τὴν Ζοαμβίλ ἔχω ταξειδεύσει.

Τὴν φορὰν ταύτην ὁ παστᾶς ὠχρίασεν ἐξ ὀργῆς. Ἐγνώριζεν ἐκ φήμης τὰς δύο ταύτας λευβοδρομικὰς πόλεις καὶ τὰ εἰς αὐτὰς φοιτῶντα πρόσωπα. Τὸν ἐνέπαιξαν ἐπονειδίστως, καὶ ὀλίγον ἔλειψε νὰ ἐκραγῆ ὁ θυμὸς αὐτοῦ ἀλλ' ἐκρατήθη ὅπως ἀνακαλύψῃ τὸν αὐτουργὸν ἢ τοὺς αὐτουργοὺς τῆς ἐπονειδίστου ἑξαπατήσεως.

— Τότε, πῶς εἶς' ἐδῶ . . . εἰς τὸ χαρέμι μου ; . . . ποῖος σ' ἔφρεν ; ἀνέκραξε.

— Τώρα σοῦ τὰ λέγω, ἀγαπητέ, ὑπέλαθε χωρὶς νὰ ταραχθῆ ἡ ψευδὴς Ἰσπανίς. Πρέπει νὰ σὲ πῶ πρῶτον ὅτι πάντοτε ἐπιθυμῶ νὰ πάρω Τούρκον . . . Τούρκον καθὼς πρέπει,

ἐννοεῖται . . . ὠμίλησα περὶ τούτου μὲ μὴ μοδίστρα γνῶρι μὴ μου, ἡ ὁποία μοῦ ὑπεσχέθη νὰ μοῦ τελειώσῃ τὴ δουλειά μ' ἔστειλε σ' ἕναν κρεμανταλᾶ Κιρκάσιον ποῦ μ' ἐσχέτισε μ' ἐκεῖνον τὸν μακρολέλεκα ποῦ ναι ἀπὸ πίσω σου, καὶ τὸν ἔχω γνωρίσει πρὸ ὀλίγου . . . τὰ μίλησαν μαζὴ δύο ἡμέρας καὶ ἐπὶ τέλους ἐμείναμεν ὅλοι σύμφωνοι . . . ἔλαβα χίλια εἰκοσάφραγκα ἀπέναντι τῆς προικὸς . . . ἐδῶ οἱ ἄνδρες προικίζουν τὰς γυναῖκας . . . ὠραία συνθήχεια ποῦ ἔπρεπε νὰ ἐγκλιματισθῆ καὶ εἰς τὴν Γαλλίαν . . . Μ' ἐνδυσαν κατὰ τὸν ἐγχώριον συρμόν, καὶ δὲν εἶμαι, θαρρῶ, ἄσχημη ὡς Τούρκισσα . . . Μ' ἐστενοχωροῦσε κάπως ἡ ἰδέα νὰ ὑπανδρευθῶ πασσάν, ποῦ ποτὲ δὲν τὸν εἶδα . . . ἀλλὰ τώρα ποῦ τὸν εἶδα δὲν μετανοῶ . . . Χωρὶς φιλοφρονήσεις, ἀγαπητέ, εἶσαι πολὺ εὐμωρρὸς . . . ἀναλόγως τῆς ἡλικίας σου . . . καὶ εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ ταιριαζόμε μαζὴ . . . Ἀλλὰ πρέπει νὰ τῆς διώξῃς διαις αὐταῖς, διότι σὲ προειδοποιῶ ὅτι εἶμαι φρικτὰ ζηλότυπος.

Ἐνῶ δὲ ἡ ὑποψήφιος Ὀδαλίσκη ἀπήγγελλε ταῦτα μὲ τὴν εὐχέριαν θιασώτιδος τοῦ Folies — Bergères, ὁ Ρουστέμ διήρχετο πάσας τὰς ἀποχρώσεις τῆς ὀργῆς ἀπὸ τοῦ ὠχροῦ μέρι τοῦ πελιδνοῦ καὶ ἀπὸ τοῦ πελιδνοῦ μέρι τοῦ πρασίνου.

Τοῦτο μόνον δισταρήνιζεν ἐξ ὄλης τῆς ἀλλοκῆτος ταύτης ἀφηγήσεως ὅτι κάποιος ἀπετόλμησε νὰ ἐμπνίξῃ τὴν ἑαυτοῦ ἐνδοξότητα δωρούμενος αὐτῷ παρισινὴν ἐταίραν καὶ ὅτι ὁ Μπεσῆρ μετέσχε τῆς δολοπλοκίας ταύτης.

γοί, εἰς τὰ τῆς τυπικῆς μόνον ὑπηρεσίας, δίκην Ἐγουμενοῦ Μονῆς διάγοντος βίον κανονικόν.

Ὁ Σαπουντζάκης ἀνηρεύνα, ἰχνηλάτει, κατεσκόπευεν, ἐξήταζε διὰ παντός μέσου τὰ τῆς καταστάσεως τοῦ τουρκικοῦ στρατοῦ καὶ κατεγίνετο νὰ εὑρῇ, μὲ τὸ θηλυκὸν του μυαλό, μέσον, διὰ τοῦ ἑποίου, ἀνευ πολλῶν θυσιῶν νὰ ἐλύετο τὸ ζήτημα ὑπὲρ ἑμῶν καὶ νὰ ἐδοξάζετο ἡ πατρὶς διὰ τῆς καταστροφῆς τῶν Τούρκων.

Ἐργασιθεὶς διὰ κατασκόπων ἔμαθε τὴν ἀληθῆ κατὰστασιν τοῦ τουρκικοῦ στρατοῦ, ὡς πρὸς τὰ τῆς ἐπιμεληθείας αὐτοῦ καὶ τὰ λοιπὰ τῆς συντηρήσεώς του μέτρα. Ὅθεν συνέλαβε σχέδιον μεγαλοεργόν, νὰ λύσῃ τὸ ζήτημα διὰ τῆς αἰτίας ὅλου τοῦ ἀνωθεν τῶν ἑλληνικῶν συνόρων τουρκικοῦ στρατοῦ καὶ τῆς παραδόσεως αὐτοῦ εἰς τὰ ἑλληνικὰ στρατεύματα.

Ὁ τουρκικὸς στρατὸς εἶχε τότε τρία στρατόπεδα, τὴν Ἐλασσῶνα, τὰ Γρεβενὰ καὶ τὴν Δεσκάτην. Τὰ στρατόπεδα ταῦτα ἐτροφοδοτοῦντο διὰ μέσου τῆς Αἰκατερίνης καὶ τῆς Θεσσαλονίκης. Δι' αὐτῶν δὲ τῶν παραλίων μερῶν ἐπέλλοντο αἱ τροφαί, ἤτοι διπυρίτης, κ.λ.π. καθὼς καὶ πολεμειόδια εἰς τ' ἀνωτέρω τρία στρατόπεδα, καθ' ὅσον δι' ἄλλων μερῶν δὲν ἦτο δυνατὴ τοιαύτη ἀποστολὴ.

Αἱ συνοδεῖαι μὲ τὰς ἀποστολὰς τροφῶν καὶ πολεμειοδίων αἱ ἐκ τῶν ἀνωτέρω μερῶν ἠρμόμεναι, ὅπως φθάσωσιν εἰς τὸν πρὸς ἡμᾶς ὄρον, ἤτις εἰς τὰ τρία στρατόπεδα, θὰ διήρχοντο ἐκ τῶν στενῶν τοῦ Ὀλύμπου, διότι ἄλλη ὁδὸς δὲν ἔπληρξε. Τὰ στενά ταῦτα, εἰς δύο θέσεις, κατεῖχοντο ὑπὸ τῶν Τούρκων. Ἡ δὲ φρουροῦσα αὐτὰ δύναμις μολὶς ἀνήρχετο εἰς χιλίους ἀνδρας, ἀνὰ 500 εἰς ἐκάστην θέσιν.

Ὁ Σαπουντζάκης βεβαιωθείς τοῦτο, παρὰ τῶν κατασκόπων αὐτοῦ, διὰ πολυήμερου ἐργασίας κατέστρωσε τὸ σχέδιόν του, ἀφοῦ προηγουμένως ἀπέστειλεν ἀνώτερον ἀξιωματικόν τοῦ Μηχανικοῦ, ἐνδεδυμένον ὡς κυρατζῆν (ἀγῶγέα) καὶ ἐξήτασεν ὑπὸ στρατηγικὴν ἐποψίν καὶ τὰ στενά τοῦ Ὀλύμπου πέτρα πέτρα καὶ ὅλα τὰ μέχρι τῆς Αἰκατερίνης καὶ πέραν αὐτῆς διὰ τῶν ὁρέων μονοπάτια καὶ λοιπὰ μέση μὲ-

χρι τῆς παραλίας εἰς ἡν ἠδύνατο νὰ γείνη ἀπόδασις εὐζώνων πρὸς κατάληψιν τῶν εἰρημένων στενῶν.

IV

ΤΟ ΣΧΕΔΙΟΝ ΤΟΥ ΣΑΠΟΥΝΤΖΑΚΗ

Κατ' ἀκολουθίαν ὄλων τῶν ἐξερευνήσεων καὶ καταπεύσεων τούτων, κατέστρωσε, περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Δεκεμβρίου τοῦ 1885 τὸ ἐξῆς σχέδιον :

Α'. — Νὰ συγκεντρωθῶσιν ἐπὶ εὐζωνικά τάγματα ἐκ χιλίων ἀνδρῶν ἕκαστον εἰς Ἄλμυρον. Ἐκεῖθεν ἀναχωροῦντα ταῦτα διὰ τῶν καταδρομικῶν πλοίων Παρῶν, Μπουμπουλίνας, κλπ. νὰ κατευθυνθῶσι τὴν νύκτα εἰς ἀκτὴν τινα, κάτωθι τῆς Αἰκατερίνης, ὑπόθεν ἰποβάντα νὰ τραπῶσιν ἀτραποῦς (ὀριζόμενας ἐν τῷ σχεδίῳ) πρὸς κατάληψιν τῶν στενῶν τῶν Ὀλύμπου, ὧν ἡ ἀπὸ τῆς παραλίας ἀπόστασις δὲν ἦτο πλέον τῶν 11 ὁρῶν.

Β'. — Κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἀποβάσεως, ἅπας ὁ λοιπὸς στρατὸς, ἐν Λαρίσῃ, Τυρνάβῳ καὶ Τρικάλοις νὰ παρασκευάζεται πυρρετώδως πρὸς ἐπιθέσιν καὶ τοῦτο σκοπίμως, ὅπως ὁ τουρκικὸς στρατὸς μανθάνων τὰς προετοιμασίας ταύτας, ἐτοιμάζηται πρὸς ἄμυναν καὶ μὴ θυνθῇ ν' ἀποτείλῃ ἐγκαλῶρις ἐπικουρίαν εἰς τὰ στενά τοῦ Ὀλύμπου, πρὸς ἀπόκρουσιν τῆς καταλήψεως αὐτῶν ὑπὸ τῶν εὐζώνων.

Γ'. — Ὁ ἐν Τρικάλοις ἑλληνικὸς στρατὸς νὰ ἐπιτίθεται καὶ νὰ εἰσβάλλῃ εἰς τὸ τουρκικὸν ἔδαφος, ἐν ἣ περιπτώσει ὁ ἐν Ἐλασσῶνι τουρκικὸς στρατὸς λαμβάνων ἀφορμὴν ἐκ τῆς ἀποβάσεως τῶν εὐζώνων ἐπιτίθεται δι' ἐφόδου πρὸς εἰς τὸ ἑλληνικόν. Οὕτω δὲ ὁ τουρκικὸς στρατὸς τῆς Ἐλασσῶνος θὰ ἐτίθεται ἐν τῇ μέσῃ δύο πυρῶν, ἤτοι τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ Τυρνάβου καὶ Λαρίσης καὶ τῶν Τρικάλων.

Δ'. — Τὰ καταδρομικά πλοία ἔτινα θ' ἀπεβίβαζον τοὺς εὐζώνους, νὰ συνοδεύωνται καὶ ὑπὸ τῶν τορπιλλοφόρων, πρὸς ἀπόκρουσιν πάσης τυχόν ἐπιθέσεως τοῦ ἐν Θεσσαλονίκῃ τότε ἐκ τριῶν θωρηκτῶν ἀποτελουμένου καὶ νυκτοκρουτοῦ τουρκικοῦ στόλου.

Καὶ Ε'. — Διὰ τοῦ σχεδίου τούτου, ἐν πάσῃ λεπτομερείᾳ, ὁ κ. Σαπουντζάκης ἐξήγει διατί διὰ τὴν ἀπόδασιν ταύτην καὶ τὴν κατάληψιν τῶν εἰρημένων στενῶν προετίμα τοὺς εὐζώνους. Ἀπεδείκνυε δὲ

Ἡ μανία τοῦ ἐστράφην εὐθὺς κατὰ τοῦ δυστύχοῦς εὐνοῦχοῦ.
— Ἐδῶ βρωμοσκυλαχί! ἔκραξεν αὐτῷ μετὰ βροντῶδους φωνῆς.

Ὁ Μπεσῆρ ἔπεσε πάραυτα ἐπὶ τῶν γονάτων καὶ τῶν χειρῶν αὐτοῦ τετραποδητεὶ καὶ ἐν τῇ δυσκόλῳ ταύτῃ θέσει ὑπέστη τὴν ἀνάκρισιν.

— Ἐξηγήσου, σκύλε, εἶπε τραχῶς ὁ Ρουστέμ, πρὸς τοῦ τὴν ἐπώλησεν αὐτὴν τὴν ἀρξείαν;

— Αὐθέντα, ἐφέλλισεν ὁ ἄθλιος, μού τὴν ἐπώλησεν ὁ Κασβὲκ ὁ ἔμπορος τοῦ Γαλατᾶ.

— Καὶ ποιὸς σοῦ ἔδωκε χρήματα νὰ τὸν πληρώσῃς;

— Ἡ Φατμέ χανούμ, αὐθέντα... Ἡθελε νὰ σὰς προσέβῃ ὡραία σκλάβια... διὰ τὰς ἐορτὰς τοῦ Μουλόν...

— Ἡ Φατμέ! ἐβόησεν ὁ Ρουστέμ, μὰ τὰ γένητα μου, ἀκριβὴ ἢ μού πληρώσῃ αὐτὴν τὴν ἕβριν.

Ἀφ' ὅτου ἀπέτεινε τὸν λόγον πρὸς τὸν εὐνοῦχον αὐτοῦ, ὁ Ρουστέμ, ἐννοεῖται, ἐξεπράζετο τουρκιστί.

Ἡ ἐκουσίως ὡς δούλη πωληθεῖσα δὲν ἐνόει πλέον, ἐπειδὴ δὲ ἡ μεταξὺ τοῦ κυρίου καὶ τοῦ ὑπηρετοῦ σκηνὴ μετρίως ἐνδιέφερεν αὐτὴν ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ θυλακίου τοῦ ἀντεροῦ αὐτῆς σιγαρόχροτον καὶ καπνὸν καὶ συνέστρεψε σιγαρέτον.

Ἄλλ' ἢ δυστυχῆς Φατμέ κάλλιστα ἐνόει ὅτι ἐπέσυρε τὴν ὀργὴν τοῦ πασσᾶ, εἰ καὶ δὲν ἐμάντευεν εἰσέτι διατί ὀργίζετο.

Ἐπέσε πρὸ τῶν ποδῶν αὐτοῦ καὶ ἀνέκραξε θρηνηδῶς:

— Σὰς ὀρκίζομαι, αὐθέντα, ὅτι δὲν εἶμαι ἐνοχος... ἄγνω μάλιστα πῶς σὰς δυσπρόστα...

— Ψεύδουσαι, ἀθλία! ἔκραξεν αὐτῇ ὁ Ρουστέμ. Ὁμολόγησε ὅτι κανένας μου ἐχθρὸς σ' ἐπλήρωσε διὰ νὰ μού παίξῃς τὸ ἀτιμον αὐτὸ παιγνίδι.

— Τί παιγνίδι, αὐθέντα; Ἄν ἡμάρτησα, ἡμάρτησα ἐξ' ὑπερβολικοῦ ζήλου... καὶ σὰς ὀμνύω, ὅτι χρήματα δὲν ἔλαβόν· ἐγὼ ἐξεναντίας...

— Ναί, σὺ ἠγόρατες αὐτὴν τὴν γυναῖκα διὰ νὰ τὴν εἰσάξῃς εἰς τὸ χαρέμι μου.

— Ὁ Μπεσῆρ μού εἶπεν ὅτι ἦτο ὡραία... πολὺ ἔργα βλέπω ὅτι ἠπατήθη... διότι ἡ δούλη δὲν σὰς ἀρέσκει.

— Ἡ δούλη! ἀλλὰ τί ἀνόητος ποῦ εἶσαι... αὐτὴ δὲν εἶναι δούλη... δὲν εἶναι Ἰσπανίς... εἶναι παληογυναῖκα τοῦ Φραγκιστάν, ὅπου ἦτο τυχοδιώκτις... καὶ σὺ ἐτόλμησες νὰ κηλιδώσῃς τὸν οἶκόν μου διὰ τῆς παρουσίας ταύτης βρωμοστειράς;... δὲν ὑπάρχει τιμωρία τόσο ἀσπληρὰ ὥστε νὰ τιμωρήσῃ τὴν ἀναισχυντίαν σου... θ' ἀποθάνῃς...

— Ἐλεος, αὐθέντα, ἔκραξεν ἡ Φατμέ ἀσπαζομένη τοὺς πόδας τοῦ πασσᾶ.

— Ναί, θ' ἀποθάνῃς· τώρα διατάττω καὶ σὲ ράπτουν εἰς ἓνα σάκκον μ' αὐτὴν τὴν φαύλην καὶ σὰς δέχονται τὰ βάθη τῆς θαλάσσης τοῦ Μαρμαρᾶ.

Ἡ δυστυχῆς χανούμ ἔβαλε σπαρακτικὴν κραυγὴν καὶ

διὰ ταύτης, ὅτι μόνον οἱ εὐζώνοι μας τῆς ἐποχῆς ἐκείνης (καὶ ἀγχι οἱ σήμερον Ἑλβετοὶ ἐκ τῆς Ἀνατολικῆς Ρωμυλίας) ἦσαν οἱ κατάλληλοι πρὸς ἐπιτυχῆ ἀπόβασιν, καθόσον, ὡς ἔγραφεν, οἱ εὐζώνοι ἔχοντες τὴν κάπαν των, ὡς σκέπασμα, καὶ τὸ σακκιδίον των, πληρεῖς διπυρίτου καὶ τυροῦ, ἠδύναντο καὶ ἐπὶ πέντε ἡμέρας ν' ἀνθίσωσιν εἰς πᾶσαν τυχόν ἀντίστασιν, ἐνῶ οἱ στρατιῶται τοῦ περικοῦ εἶχον ἀνάγκην καὶ τῶν σκεπασμάτων αὐτῶν καὶ τῶν καζανίων των καὶ τῶν τροφῶν των καὶ πάντα ταῦτα ἀπῆλθον πολυάριθμον προσωπικὸν ἐπιμελητείας, ζῶα πρὸς μεταφορὰν κ.λπ. Οἱ εὐζώνοι ὅμως σθένος τούτων εἶχον ἀνάγκην, διότι τὰ πάντα θά ἔφερον μεθ' ἑαυτῶν ὡς καὶ αὐτὰ τὰ παγοῦριά των μεθ' ὕδατος.

Τὸ σωτήριον τοῦτο σχέδιον τόμεγάλως τιμῶν τὸν Σαπουντζάκη καὶ ἀποδεδεικνύον τὸν στρατηγικώτατον τοῦ ἀνδρὸς νοῦν ὑπεβλήθη εἰς τὸν ὑπουργὸν τῶν στρατιωτικῶν κ. Α. Μαυρομιχάλην, ὅστις τὸ ὑπέβαλεν εἰς τὸ ὑπουργικὸν συμβούλιον, παρ' οὗ ἐνεκρίθη καὶ ἀμέσως ἀπεφασίσθη ἡ ἀγορὰ δύο ἑπι καταδρομικῶν, τῆς *Μυκάλης* καὶ τῆς *Σφακτηρίας*, αἵτινα κατέπλευσαν ἐγκαίρως εἰς Πειραιᾶ.

V

Ο κ. ΜΑΥΡΟΜΙΧΑΛΗΣ, ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΣΧΕΔΙΟΥ

Σύναμα δὲ ἀπεφασίσθη καὶ δευτέρον ταξείδιον τοῦ ὑπουργοῦ τῶν στρατιωτικῶν κ. Μαυρομιχάλη εἰς Θεσσαλίαν, (διότι τὸ πρῶτον αὐτοῦ ταξείδιον, κατὰ νομόβριον τοῦ 1885 ἦτο πρὸς ἀπλήν ἐπιθεώρησιν τοῦ στρατοῦ) ὅπως ἐξετάσῃ καὶ ἐκ τοῦ πλησίον τὰ πράγματα καὶ συνεννοηθῇ καὶ προφορικῶς μετὰ τοῦ κ. Σαπουντζάκη, ὅστις τῷ ἀνέπτυξε καθ' ὅλα τὸ σχέδιόν του. Τὸ ταξείδιον τοῦτο ἔκαμεν ὁ κ. Μαυρομιχάλης κατὰ μῆνα Ἰανουάριον.

Ἐπανακάμφας δὲ, διὰ μακρᾶς ἐκθέσεώς του πρὸς τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον, ἐξέθεσε τὴν κατάστασιν τῶν πραγμάτων, ἐκλήρυσθη ὑπὲρ τοῦ σχεδίου τοῦ κ. Σαπουντζάκη καὶ ἐζήτησεν ὅπως ἀμέσως ἐκτελεσθῇ τοῦτο.

VI

ΜΕΓΑ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ ΕΝ ΤΟΙΣ ΑΝΑΚΤΟΡΟΙΣ.

Ἐδῶ φθάνει ὁ κόμβος ἰστὸς ἱκτένι. Ἐδῶ εἶναι ὁ μυστηριώδης γόρδιος δεσμὸς τῆς ὄλης ὑποθέσεως.

Εἰς προσο...σχήν ! Ἐδῶ θὰ τὰ ἔχανε καὶ ἡ σπάθη τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου.

Ἐμπρός !

Μετὰ τὴν ὑποβολὴν τῆς ἀποφάσεως ταύτης, συγκαλεῖται ἐν τοῖς ἀνακτοραῖς Μέγα Συμβούλιον, ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Βασιλέως. Τοῦ σοφικοῦ τούτου Συμβουλίου μετέγουσιν ὁ τότε ἐκλεκτὸς τοῦ λαοῦ πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως κ. Δηλιγιάννης, ὁ ὑπουργὸς τῶν στρατιωτικῶν κ. Μαυρομιχάλης, ὁ γαλλογέμετρος κ. Βοστέρ καὶ ὁ συνταγματάρχης κ. Πάνος Κολοκοτρώνης.

Ὁ ἀναξ, ὦ λαοὶ τ' ἐπιτετράφαται καὶ τόσα μέμηλε, εἶναι, παρὰ τὸ σύνθηες, σκυθρωπὸς, καὶ εἰς τὸ μέτωπον τοῦ κ. Δηλιγιάννη δὲ ἀκρίνεται ὡσεὶ ἀπειλητικὴ τις ἀρεμάνιος συνοφρύωσις, ἐπὶ τῆς ὄψεως τοῦ Μαυρομιχάλη ἐπιλάμπει αἴγλη πολεμικὴ καὶ τὰ χεῖλη του συσφίγγονται ἀποφασιστικῶς. Τοῦ Πάνου ἡ μορφή εἶναι αἰνιγματώδης, ὡς πάντοτε. Ὁ Βοστέρ περιμένει νὰ μάθῃ τί συμβαίνει.

Ἄρχεται τὸ συμβούλιον.

Ὁ κ. Μαυρομιχάλης ἀναπτύσσει τὸ λαμπρὸν τοῦ κ. Σαπουντζάκη σχέδιον, μετ' ὀφθαλμοῦ ἀστράπτοντας.

Ὁ βασιλεὺς ἀκροᾶται ἀνατείνων τὸν μακρὸν αὐτοῦ λαλῶν καὶ κλασσαυχενούμενος.

Ὁ Βοστέρ, ὁ ἄνθρωπος τῆς *revanche* πανταχοῦ, λαθῶν γνῶσιν τοῦ σχεδίου ἀνατινάζεται, ὡς ξανθοχαίτης λέων τοῦ Ἄτλαντος καὶ βρυχᾶται τάδε :

— Συγχαίρω ὑμῖν. Ἐχετε τοὺς Εὐζώνους σας, οἱ ὅποιοι εἶναι πλέον τὰ μόνα ἀποβατικά σώματα τῆς Εὐρώπης, διότι εἰσέτι ἐκεῖ τὸ μόνον δύσκολον πρᾶγμα, ἐν πολέμῳ, εἶναι αἱ ἀποβάσεις, αἱ ὁποῖαι εἶναι ἀνάγκη ἀπαραίτητος νὰ παρακολουθῶνται, ὑπὸ ἐπιμελητῶν κ.λπ. ἐνῶ οἱ Εὐζώνοι σας δὲν ἔχουν ἀνάγκην τούτων, διότι τὰ πάντα φέρουσι μεθ' ἑαυτῶν.

Μετὰ πολλὰς συζητήσεις, καθ' ἃς ὁ Βασιλεὺς ἐφαίνετο ὡσεὶ δυσανασχετῶν, ἀνεβλήθη ἡ ὀριστικὴ ἀπόφασις ἐπὶ τοῦ κ. Σαπουντζάκη, ὅπως κληθῶσιν οἱ ἀρχαγοὶ τῶν ἀρχηγείων Λαρίσσης, Τρικκάλων καὶ Ἄρτης, ἵνα δώσωσι πληροφορίας

h - a 4

ἐκυλίσθη ἐπὶ τοῦ τάπητος ἀποσπῶσα τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς αὐτῆς.

Αἱ λοιπαὶ γυναῖκες, ἄνδρροι καὶ ἐμβρόντητοι, ἔκυπτον τὴν κεφαλὴν μὴ τολμῶσαι νὰ τὴν ὑπερασπίσωσιν.

Ἄλλ' ἡ Παρισινὴ συνέστρεφεν ἡρέμα τὸ σιγαρότεον αὐτῆς καὶ ὑπετονθόρυζε :

— Φαίνεται πῶς εἶναι οἰκογενειακὴ ἔρις· ἀλλ' ἀδιάφορον, ἀλλόκοτα συνεννοοῦνται μετὰξὺ των τ' ἀνδρόγυνα αὐτοῦ τοῦ τόπου.

Ἴσως δὲν θὰ τὴν ἐφαίδρυνε τόσον τὸ πρᾶγμα, ἂν ἤξευρεν ὅτι προῦκειτο νὰ ραφθῇ ἡ ἰδία ἐντὸς δερματινοῦ σακκου καὶ νὰ καταποντισθῇ.

— Ὅσον διὰ σέ, φαῦλε, ἐπανελάβεν ὁ πισσᾶς ἀπωθῶν διὰ τοῦ ἄκρου τοῦ ὑποδήματος αὐτοῦ τὸν εὐνοῦχον, θ' ἀποθάνῃς ὑπὸ τὸ *κουμπάισι*.

— Ὁ Μπεσῆρ ἔπεσε πρηγῆς καὶ ὠλόλυζεν ὡς παιδίον.

Ὅλοι ἔτρεμον ἐν τῷ χαρμελίῳ, ὄλοι ἐσιώπων. Μονοὶ οἱ ὄδυρμοι τῶν ἐνόχων ἠκούοντο.

Ἡ Βάγγια ἠγέθη, ἔπεσε πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ Ρουστέμ καὶ τῷ εἶπε μετὰ τὴν γλυκειάν αὐτῆς καὶ ὠραίαν μουσικὴν φωνήν :

— Σᾶς ὀμνύω, αὐθέντα, ὅτι ἡ Φατμέ χανοὺμ εἶναι ἀθώα.

— Μπά ! ὑπεψιθύρισεν ἡ ψευδὴς Ἰσπανίς, νόστιμη εἶν' αὐτὴ ἡ μικρὴ. Μοῦ φαίνεται πῶς παίρνει τὸ μέρος τῆς ἄλλης ποῦ δὲ μοιάζει νὰ τὴν ἀγαπᾷ πολὺ. Θᾶ] συνδεθῶ μ' αὐτήν,

ἂν ὁ πασσᾶς μοῦ κάμῃ τὴν προσβολὴ νὰ κρατήσῃ τὸ χαρμελινοῦ.

— Τί ἀνακατόνεσσι σύ; εἰπεν ἀποτόμως ὁ Ρουστέμ πρὸς τὴν γενναίαν Βάγγια.

Ἐν τούτοις ἀνήγειρεν αὐτὴν, διότι οἱ Τοῦρκοι καὶ ἐν τῇ σφοδροτέρᾳ αὐτῶν παραφορᾷ οὐδέποτε λησμονοῦσι τὴν εὐγένειαν.

— Διὰ τίποτε δὲν σὲ μέφομι, ἐπανελάβεν. Ἄφες με ν' ἀποδώσω δικαιοσύνην.

— Αὐθέντα, εἶπεν ἡ Βάγγια, χωρὶς νὰ ταραχθῇ, δὲν θ' ἀπεδίδοτε δικαιοσύνην καταδικάζοντες τὴν Φατμέ χανοῦμ. Πρὸ ὀλίγου, πρὶν ἔλθετε, μᾶς διηγήθη ὅτι ἠγόρασεν αὐτὴν τὴν δούλην, διὰ νὰ σᾶς ἀποδείξῃ τὴν αὐταπαρνήσιαν τῆς καὶ τὸν ἔρωτά της, καὶ σᾶς ὀμνύω ὅτι ὀμιλοῦσα τοιουτοτρόπως, ἦτο καλῆς πίστεως. Τὴν ἠπάτησαν, καθὼς ἠπάτησαν τὸν Μπεσῆρ.

— Ποῖος; Διατί; Πρὸς ποῖον σκοπὸν;

— Ἄγνοῶ, αὐθέντα, ἀλλ' εἶμαι βεβαία ὅτι ἡ Φατμέ δὲν εἶναι ἔνοχος. Ἴσως ἔχθρος τις τοῦ ἐνδόξου ἡμῶν πασσᾶ ἐπλεξε τὴν καταχθόνιον αὐτὴν μηχανορραφίαν...

— Ἄν τὸ ἐπίστευα τοῦτο, ἐψιθύρισεν ὁ Ρουστέμ, θὰ...

— Θὰ ἐσυγχωρούσατε τὴν Φατμέ, εἶμαι βεβαία, ἀγαπητὴ αὐθέντα.

(ἀκολουθεῖ)

περί τῆς καταστάσεως τοῦ στρατοῦ καὶ γνώμην ἐπὶ τοῦ σχεδίου.

Τὸ ζήτημα ἦτο, βλέπετε, νὰ κερδηθῇ καιρός.

VI

Η ΠΑΡΑΙΤΗΣΙΣ ΤΟΥ ΜΑΥΡΟΜΙΧΑΛΗ ΚΑΙ Η ΠΡΟΔΟΣΙΑ

Ἐν τούτῳ δὲ τῷ μεταξῦ, ὁ τὸ μέγα ὄνομά του τιμῶν Μαυρομιχάλης, ἰδὼν ὅτι ἡ γνώμη του δὲν ἔγεινε δεκτὴ, ὅπως ἀμέσως, μετὰ γοργότητος ἐκτελεσθῇ τὸ σχέδιον, παρητήθη, καὶ ἀπεχώρησεν ὡς ἄλλος Ἀχιλλεὺς μῆνιν αἰσθανόμενος διότι τοῦ ἐφόνευσαν, ὡς ἄλλον Πάτροκλον, τὸν προσφιῆ του κατὰ Τούρκων πόλεμον.

Εὐφρολόγος δὲ τις διπλωμάτης εἶπε τότε :

— Τὸν κύριον Μαυρομιχάλην τὸν πῆρε τὸ σχέδιον.

Ἄλλὰ δὲν θὰ βραδύνη ν' ἀποδειχθῇ μετὰ τὰς ἀποκαλύψεις ταύτας, ποῖον θὰ πάρῃ τὸ σχέδιον.

* * *

Ἀναβληθείσης οὕτω τῆς ἐκτελέσεως τοῦ σχεδίου τοῦ κ. Σαπουντζάκη, ἐγένετο τοῦτο γνωστὸν εἰς τοὺς Τούρκους, διὰ τῆς ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΑΣ· ἀλλ' ἐπιτραπέιτω ἡμῖν νὰ εἴπωμεν ὅτι ἐγένετο γνωστὸν κατ' ἀγνωστον τρόπον.

Ἄς ἦναι.

Ἡ ἱστορία μίαν ἡμέραν θὰ ὀμιλήσῃ.

Τὸ παράσημον τοῦ Ἰμπιγιαζ δὲν ἐπῆγε χαμένο! . . .

VII

ΤΙ ΕΚΑΜΕΝ Η ΠΥΛΗ ;

Ἡ Πύλη τοῦτο μαθοῦσα κατεταράχθη, ἐφρένιασεν ὡς ἀγᾶς τοῦ ὁποίου χαλαῶς τὸ μαχμουρλοβκι ἢ τὸ μουχαμπίτι.

Ἀθωρεῖ ἐξ αὐτῆς τῆς φρουρᾶς τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ ἐξ ἄλλων μερῶν ἐπεμψε στρατὸν καὶ κατέλαβε τὰ στενά, τὸ μὲν τοῦ Ὀλύμπου διὰ 2,500 στρατιωτῶν, τὸ δὲ τοῦ Σαραντοπόρου διὰ 3,000. Σύναιμα δὲ καὶ τὰ ἀπὸ Αἰκατερίνης μέχρι τοῦ τελευταίου ὄριου παράλια ὠχύρωσε διὰ πυροβόλων καὶ ἐτοποθέτησεν ἀρκετὸν στρατὸν.

VIII

ΟΙ ΑΡΧΗΓΟΙ.-ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΤΗΣ ΠΡΟΔΟΣΙΑΣ.-Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΙ Ο ΤΡΙΚΟΥΠΗΣ.-ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Πάντα ταῦτα ἐγένοντο περὶ τὰ μέσα Φεβρουαρίου τοῦ 1885.

Ἦλθον οἱ ἀρχηγοί, δαφνηφόροι δὲ, καὶ ἐξέθεσαν τὰς γνώμας των. Ἐκ τούτων ὁ μελητῆς καὶ καιροσκοπὸς Πιτμεζᾶς ἐδήλωσεν ὅτι δὲν εἴμεθα ἔτοιμοι πρὸς πόλεμον, ὅτι δὲν ἔχομεν ἐπιμελητεῖαν κτλ.

Μετὰ τὰς σοφὰς καὶ φρονίμους γνωμοδοτήσεις τῶν ἀρχηγῶν, ἦλθεν ἡ σειρὰ τῆς πολιτικῆς ὁδοῦ.

Ἀμέσως, τῇ 20 Φεβρουαρίου 1885, ὁ πυρέσσων ἐξ ἀδόξου φιλοδοξίας κ. Τρικούπης, ὡς ἀρχηγὸς τῆς ἀντιπολιτευσεως, θέτει ζήτημα ἐμπιστοσύνης, ὅτι ὁ λαὸς κατεπονθήθη, ὅτι δὲν εἴμεθα ἔτοιμοι πρὸς πόλεμον, διότι ὁ στρατὸς εἶναι ἀγέλη, ὅτι στερούμεθα ἐπιμελητείας, κτλ. Συναυλίαν δ' ἀποτελοῦντες μετ' αὐτοῦ καὶ ὁ Λομβάρδος καὶ ὁ Θεοτόκης καὶ ὁ Ἄγγ. Βλάχος φίλοι τοῦ Τρικούπη, ὑπεστήριξαν ὅτι ἡ Ἑλλάς θὰ νικηθῇ, ἐάν πολεμήσῃ κατὰ τῆς Τουρκίας.

Τότε ἡ βουλὴ διὰ ψήφων 126 ὑπεστήριξε τὴν πολιτικὴν

τοῦ ὑπουργείου Δηλιγιάννη. Ἀλλὰ πλέον τὸ ρῆγμα ἐγένετο. Τὸ Ἔθνος εἶχε διαιρεθῆ.

Εἰς τὴν ἀγγλικὴν κυβερνήσιν διεπέμποντο ἐντεῦθεν προδοτικὰ τηλεγραφήματα.

«Σώσατε τὴν Ἑλλάδα, ἐτηλεγράφουν, τὸ ἡμισυ τοῦ Ἔθνους δὲν θέλει τὸν πόλεμον.»

Οὕτω ἐπῆλθεν ὁ ἀποκλεισμός καὶ τὸ ζήτημα κατεστράφη Ὁ Δηλιγιάννης ἔπεσε καὶ ἦλθεν ὁ Τρικούπης, εἰς ὃν ὁμοῦς ὁ ἑλληνικὸς στρατὸς ἐπελθουσῶν τῶν συνοριακῶν συμπλοκῶν, ἀπέδειξεν ὅτι δὲν ἦτο ἀγέλη.

Ἐὰν δὲ ἡ προδοσία δὲν ἐγένετο καὶ ἐξετελεῖτο τὸ σχέδιον τοῦ Σαπουντζάκη, ἡ Ἑλλάς θὰ ἐδοξάζετο, θὰ ἐμεγαλύνετο, θὰ ἐπετύγχανε πολλὰ, ἐνῶ σήμερον κατέπεσε καὶ κατήνησε χωροφύλαξ τῆς Τουρκίας.

Ταῦτα καὶ ἐγένετο φῶς ?

Ῥαμπαγᾶς.

ΘΗΣΕΥΣ Ο ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ο ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΕΣΧΑΤΟΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣ

Θησεύς ὁ Αἰγῶς, μέγιστος τῶν ὑπὸ τὸν ἥλιον βασιλέων.

Φιλόδημος, φιλόπολις, γενναῖος, ἀνδρεῖος, δίκαιος, ἐλευθερός, ἀφιλοκερδής.

Τοῦ φιδοδήμου, τοῦ φιλοπόλιδος, τοῦ γενναίου, τοῦ ἀνδρείου, τοῦ δικαίου, τοῦ ἐλευθέρου, τοῦ ἀφιλοκερδοῦς τὸ στέμμα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φέρουσι μισόδημοι, μισοπόλιδες, δειλοὶ, ἀνανδροὶ, ἀδικοὶ, ἀνελεύθεροὶ, αἰσχροκερδεῖς.

Τῶν ἀρετῶν τοῦ Θησεῦς ἐναργεστάτη ἀπόδειξις ὁ βίος καὶ ὁ θάνατος αὐτοῦ καὶ τὸ Ἀθήνησι μεγαλοπρεπὲς μνημεῖον, τὸ παρὰ τῶν νεωτέρων θαυμαζόμενον.

Ὅπόσον φιλόδημος ὁ μέγιστος οὗτος βασιλεὺς, καταδείκνυσαι ἡ πρὸς τὸν δῆμον τῶν Ἀθηναίων φιλοστοργία καὶ ἡ ἀποθῆωσις αὐτοῦ.

Ἀργεῖαι γυναῖκες, αἱ μητέρες ἦσαν τῶν ἐν Θήβαις πεπτοκότων ἀριστέων, μετὰ Ἀδράστου τοῦ τῶν Ἀργείων βασιλέως ἐν Ἐλευσίνῃ τῇ τοῦ Θησεῦς μητρὶ Αἴθρα καὶ τῷ Θησεῖ προσῆλθον τὴν τῶν πεσόντων ἐν Θήβαις ἐπτὰ στρατηγῶν καὶ τῶν ὑπ' αὐτοῦ στρατιωτῶν ταφὴν αἰτοῦσαι.

Ὁ χορὸς τῶν γυναικῶν.

Ἰκετιῶν σε γεραιά
γεραιῶν ἐκ στομάτων,
πρὸς γόνυ πίπτουσα τὸ σόν'
ἄνα μοι τέκνα λῦσαι φθιμένων
νεκῶν, οἱ καταλείπουσι μέλη
θανάτῳ λυσιμελεῖ θηραῖν ὄρεοισι βοράν'
ἔσιδοῦσ' οἰκτρὰ μὲν ὄσων
δάγρυ' ἀμφὶ βλεφάροις,
ρυσὰ δὲ σαρκῶν πολιῶν
καταδρύμματα χειρῶν· τί γαρ; ἢ
φθιμένους παῖδας ἐμοὺς οὔτε δόμοις
προθέμαν, οὔτε τάφων χώματα γαίας ἐσοῦν.

Ὁ Θησεὺς τοὺς θρήνους καὶ τὰς κησίας τῶν γυναικῶν ἀκούων.

Τίνων γόνυ ἤκουσα καὶ στέρνων κτύπον
νεκρῶν τε θρήνους, τῶν δ' ἀνακτόρων ἄπο
ἤχους λούσης; ὡς φόβος μ' ἀναπτεροῖ
μὴ μοι τι μήτηρ, ἣν μεταστείχω ποδὶ
χρονίαν ἀποῦσαν ἐκ δόμων ἔχῃ νέον.

Ἡ μήτηρ αὐτοῦ Αἴθρα.

Ἦ παῖ' γυναῖκες αἰδέ μητέρες τέκνων
τῶν καθανόντων ἀμφὶ Καδμείας πύλας;
ἐπτὰ στρατηγῶν κησίοις δὲ σὺν κλάδοις
φρουροῦσαι μ', ὡς δέδορκα, ἐν κύκλῳ, τέκνον.

Ὁ Θησεὺς στεναγμοὺς ἀνδρὸς ἀκούων.

Τίς δ' ὁ στενάζων οἰκτρὸν ἐν πύλαις ὄδε;

Ἡ δ' Αἴθρα.

Ἄδραστος, ὡς λέγουν, Ἀργείων ἀναξ.

‘Ο Ἄδραστος τὸν Θησέα ἱκετεύει νὰ πείσῃ τὸν τῶν Θηβῶν τύραννον Κρέοντα πρὸς ἐκδόσιν τῶν σωμάτων τῶν ἀτάφων νεκρῶν, ὃ δὲ Θησεὺς τὴν δικαίαν ἱκεσίαν τῶν τε Ἀργείων γυναικῶν, τοῦ τ’ Ἀνακτοῦ αὐτῶν Ἄδραστου καὶ τῆς Μητρὸς αὐτοῦ Ἀγέρας ἀποδεξάμενος πέμπει πρὸς Κρέοντα κήρυκα τὰ τῶν νεκρῶν σώματα ἐξαιτούμενος, π ο λ λ ἄ γ ἄ ρ ὁ ρ ἄ σ α ς κ α λ ἄ τ ὄ δ’ ἐς Ἑ λ λ η ν α ς ἐξ ε δ ἔ ξ α τ ο, ἀ ε ἰ κ ο λ α σ τ ῆ ς τ ῶ ν κ α κ ῶ ν κ α θ ε σ τ ἄ ν α ι.

Πρὸ τῆς εἰς Θήβας τοῦ κήρυκος τοῦ Θησεῦς ἀπελεύσεως κήρυξ τοῦ Κρέοντος ἀφικνεῖται καὶ τῇ Θησεί προσερχόμενος ἐρωτᾷ.

Τίς γῆς τύραννος; πρὸς τίν’ ἀγγεῖλαι με χρῆ λόγους Κρέοντος, ὃς κρατεῖ Κάδμου χθονός, Ἐτεοκλέους θανόντος ἀμφ’ ἑπταστόμους πύλας ἀδελφοῦ χειρὶ Πολυνεϊκοῦ ὑπο;

‘Ο φιλόδημος καὶ φιλόπολις βασιλεὺς κατεξανίσταται κατὰ τῆς δουλικῆς ἐρωτήσεως καὶ φιλοδήμως ἀπαντᾷ.

Πρῶτον μὲν ἤρξω τοῦ λόγου ψευδῶς, ξένη, ζητῶν τύραννον ἐνθάδ’ οὐ γὰρ ἄρχεται ἐνός πρὸς ἀνδρός, ἀλλ’ ἐλευθέρα πόλις. ὁῖμος δ’ ἀνάσσει διαδοχαῖσιν ἐν μέρει ἐνιαυσίαισιν, οὐχὶ τῇ πλούτῃ διδοῦς τὸ πλεῖστον, ἀλλὰ γῶ πένης ἔχων ἴσον.

Τριούτος ὁ Θησεὺς, πολλὰ δράσας καλὰ καὶ τοὺς κακοὺς καλᾶσας.

Γεώργιος, ὁ τῶν Ἑλλήνων ἔσχατος βασιλεὺς, πολλὰ μὲν κακὰ τῇ Ἑλλάδι ἐξεργάσατο, οὐδὲν δ’ ἀγαθὸν κατεπράξατο.

Ἡ κοκοδαίμονια, ἡ σμικρότης ἢ δουλεία τῆς Ἑλλάδος αὐτῇ ὀφείλεται, διότι τὸν ἄργυρον φιλεῖ καὶ τῶν τοῦ φιλαργύρου αἰσχίσεων ἰδιότητων εὐμοιρεῖ.

Τριστευδαίμονες οἱ λαοὶ οἱ εὐμοιροῦντες ἀρχόντων ἐλευθέρων, δικαίων, γενναίων!

Τρισδοσμοῖρος δὲ καὶ τρισκακοδαίμων ἡ τάλαινα Ἑλλάς ἡ εὐμοῖροσσα ἄρχοντος ἀνελευθέρου, ἀδίκου, δειλοῦ!

Λαεὶ, τοὺς αἰσχίστους κερδοσκόπους, τοὺς διὰ τῶν ξένων στόλων μολύναντας τὰς ἑρᾶς θαλάσσας τῆς Σαλαμῖνος καὶ τοῦ Μαραθῶνος, τιμώρησον!

Λαεὶ, τοὺς προδότας τῆς μεγαλομάρτυρος Κρήτης ἀνάντρεψον!

Λαεὶ, τοὺς ὑδριστάς τῆς τιμῆς σου καὶ τοὺς σφαγεῖς τῶν ἐλευθέρων σου ταχέως εἰς ἀειφυγίαν τρέψον.

Ρόκκος Δ. Κοῦδῆς,

ΠΗΦ! — ΠΑΦ!

ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΠΩΛΑΙ ΚΑΙ ΒΕΡΕΣΣΕΣ. — Καὶ πάλιν ἀκούομεν παράπονα πρὸς ἐφημεριδοπωλῶν, οἱ ὅποιοι ἔχουν νὰ λάβουν παρὰ πελατῶν αὐτῶν ἱκανὰ χρηματικά ποσὰ ἐκ πωλήσεως φύλλων. Εἶναι φοβερὸν ἀδικημα τοῦτο ν’ ἀγωνίζονται ἀπὸ πρωΐας μέχρι νυκτὸς τρέχοντες ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, μὲ οἰονδήποτε καιρὸν, ὑπὸ τὸ ψῆχος τοῦ χειμῶνος, ἢ ὑπὸ τὰς φλογεράς τοῦ ἡλίου ἀκτίνας, οἱ ἐν ἰδρωτί τοῦ προσώπου των κερδίζοντες τὸν ἄρτον αὐτῆς, ἀκούραστοι διαλλαχθῆναι τῶν ἐφημεριδῶν καὶ νὰ τοῖς καθυστερῶνται τὰ τίμια λεπτά των. Πεντάρια τὴν πεντάρια καὶ δεκάρια τὴν δεκάρια κατήνησαν πολλοὶ αὐτῶν νὰ ἔχουν νὰ λάβουν πενηνταριαῖς, ἑκατοσταριαῖς καὶ διακοσσαριαῖς. Ἐξηπλωμένος σὺ ἀκόμη ἐπὶ τῆς κλίνης σου, μὲ τὸ πρωϊνὸν μαχμουρλούκι, κύριε (δὲν ἐννοοῦμεν σέ, φίλε ἀναγνώστα) ἀκούεις ἀφ’ ἑνὸς ἕνα θροῦν εἰς τὴν θύραν ἢ τὸ παράθυρόν σου καὶ βλέπεις χάρτην τετυπωμένον διολισθαίνοντα διὰ μέσου τῆς ρωγμῆς. Εἶναι ἡ ἐφημερίς ἢ ἐπερίμενες ἀνυπομόνης διὰ νὰ μάθης τὰ νέα τῆς ἡμέρας. Τοῦτο ἐπαναλαμβάνεται καθ’ ἑκάστην. Βλέπεις τακτικά τὸ φύλλον σου, ἢ τὰ φύλλα σου, ἀλλὰ δὲν φροντίζεις νὰ ἴδῃς καὶ τὸν πωλητὴν αὐτῶν. Τὸ πρὸς αὐτὸν χρέος σου ἐξογκῶται καὶ λαμβάνει διαστάσεις φοβεροῦ δι’ αὐτὸν κανονίου ἐνφ’ σὺ ὁ μὴ ἰδῶν τακτικὰ μίαν ἢ δύο δεκάρια εἰς τὸν ἐφημεριδοπώλην σου, δαπανᾷς τόσα διὰ τὴν ἡμερησίαν ζωὴν σου, μὲ τὰ Φάληρά σου καὶ ἄλλας σου διασκεδάσεις. Αὐτὸ τὸ κακὸν πρέπει νὰ παύσῃ, ἄλλως οἱ ἀδικούμενοι παῖδες σκοπεύουν νὰ μᾶς δώσουν πρὸς δημοσίευσιν τὰ ὀνόματα τῶν κακοπληρωτῶν ἢ κανονιέρηδων. Εἰς αὐτὸ θὰ τοὺς ἀναγκάσῃ νὰ καταφύγουν τὸ μ π α τ α ξ η λ ι κ ι μερικῶν.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΙ ΠΑΡΑΒΑΙΝΟΝΤΕΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑΣ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ.

— Νομίζομεν ὅτι πρῶτα τ’ ἀστυνομικὰ ὄργανα χρεωστοῦν νὰ διδοῦν τὸ παράδειγμα τῆς τηρήσεως τῶν ἀστυνομικῶν διατάξεων. Στὴ γειτονιά του ὁ ΡΑΜΠΑΓΑΣ ἔχει τὴν τιμὴν νὰ κατοικήῃ πλησίον ἐνός τῶν ἀστυνομικῶν ὀργάνων, ἀνδρὸς ἀξιαγαπήτου. Εἰς τὸν ἐξώστην τῆς οἰκίας αὐτοῦ ἔχει γλάστρας μὲ ἀνθὴ ἀπὸ τὰς ὁποίας, ὅταν ποτίζωνται, καταβρέχωνται οἱ πῆλοι καὶ τὰ ἐνδύματα τῶν ἀπροσέκτως κἀτωθεν διερχομένων. Εἰς ἄλλας πόλεις τῆς πεπολιτισμένης Εὐρώπης εἶναι γνωστὸν ὅτι δύναται πᾶς ὁ οὕτω καταβραχεῖς νὰ προσφύγῃ εἰς τὴν ἀστυνομίαν καὶ νὰ ζητήσῃ διὰ προστίμου ἀποζημίωσιν. Φαντάσθητε τί φ ι γ ο ὑ ρ α ν θ ἄ εκαμνεν ἐκεῖ ἀστυνόμος ὁδηγούμενος εἰς τὴν ἀστυνομίαν καὶ καταδικαζόμενος εἰς πρόστιμον.

Ἄφρονον ἐστὶν ὁ αὐτὸς οἶκος παραβαίνει καὶ ἄλλην ἀστυνομικὴν διάταξιν μὴ καταβρέγων τὸ πεζοπόριόν του.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Οἱ παραπεμφθέντες τελωνειακοί. — Οἱ διὰ τοῦ βουλευματος τῶν ἐν Σύρῳ Πλημμελειοδικῶν παραπεμφθέντες εἰς τὸ Κακουργιοδικεῖον τελωνειακοὶ ὑπάλληλοι, εἰσέτι δὲν ἀπελύθησαν τῆς ὑπηρεσίας. Δὲν γνωρίζομεν τὸν λόγον διὰ τὸν ὁποῖον τηροῦνται ἐτι ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ διαχειριζόμενοι μάλιστα καὶ χρήματα τοῦ δημοσίου, ἀφοῦ δικαστικῶς πλέον ἐβεβαιώθη, ὅτι παρέβησαν τὸ καθήκον των. Ἡ διατήρησις ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τοιούτων ὑπαλλήλων *ἐστιγματισμένων* διὰ δικαστικῶν βουλευμάτων, ἀποδεικνύει ὅτι οἱ ὑπουργικοὶ βουλευταὶ, εἶναι πανίσχυροὶ παρὰ τῶν κ. Τρικούπη, καὶ ὅτι ἡ *μεγὰλὴ περιφέρεια* οὐδόλως κατέρριψε τὴν ἰσχύν των.

Μετάθεσις Τελώνου Πειραιῶς. — Μετ’ εὐχαριστήσεως ἐπληροφορήθημεν, ὅτι μετατίθεται ἐκ Πατρῶν εἰς τὸ τελωνεῖον Πειραιῶς, ὁ τελωνὴς κ. Ρεδιάδης ἀντὶ τοῦ κ. Διαμαντοπούλου μετατιθεμένου ἀλλαχόσε. Εἶμεθα βέβαιοι ὅτι τάχιστα θὰ πραγματοποιηθῇ ἡ μετάθεσις αὕτη, ἔπως οὕτω τὸ τελωνεῖον Πειραιῶς, καὶ οἱ ἐν αὐτῷ ὑπάλληλοι, καὶ οἱ τελωνοφύλακες ἀποκτήσωσι τὸν ἀληθῆ προϊστάμενόν των, καθόσον ὁ νῦν ὑπάρχων τοιοῦτος, διὰ πᾶν ἄλλο τελωνεῖον εἶναι κατάλληλοι, οὐχὶ ὅμως καὶ διὰ τὸ τοῦ Πειραιῶς, ὅπερ ἀπαιτεῖ τελώνην αὐστηρώτατον καὶ δραστηριώτατον.

Καὶ πάλιν ὁ φοβερός Μανιάκ. — Ὁ φοβερός Μανιάκ, ἀφοῦ κατώρθωσε καὶ κατέκτησε διὰ πολλὰ ἔτη τὸ Λιμενικὸν ταμεῖον τῶν Πατρῶν, παρὰ τοῦ ὁποίου θὰ *ξαφρῖση* 8 ὄλα ἑκατομμύρια, ζητεῖ τώρα ὅπως ἀναβάλῃ τὴν σύντηξιν τοῦ Συμβολαίου διὰ τὴν νέαν σύμβασίν του, μετὰ τὰς ἐκεῖ λιμενικῆς ἐπιτροπῆς, μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τοῦ νέου περὶ χαρτοσήμου Νόμου, καθόσον ἐὰν συνταχθῇ τὸ συμβόλαιον πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ εἰρημένου νόμου, ὁ κ. Μανιάκ εἶναι ὑπόχρεος νὰ πληρώσῃ τέλος χαρτοσήμου δραχμὰς 300 χιλιάδας, ἐνῶ μετὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ νόμου θὰ πληρώσῃ μόνον 70 χιλιάδας. Ἦτοι διαφορὰ ὑπὲρ τοῦ δημοσίου Ταμείου δραχ. 230 χιλιάδων! Δὲν πιστεύομεν ὅ κ. Μανιάκ νὰ ἐπιτύχῃ τὸν σκοπὸν του, διότι ἀπέναντί του ἔχει τώρα τὸν κ. Τρικούπη, ὅστις χάριν τοῦ *ἰσοζυγίου* δὲν ἀφίνει οὔτε *δεκάραν* νὰ χάσῃ τὸ Δημόσιον! Ποῦ θὰ μᾶς πᾶς Μανιάκ, αὐτὴν τὴν φορὰν, δὲν θὰ ἐπιτύχῃς, σ’ ἔφαγε τὸ *ἰσοζύγιον* τοῦ Τρικούπη.

Ρέπορτερ

ΜΙΑ ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ
ΕΙΣ ΤΟ ΕΝ ΑΙΓΙΝΗ ΣΩΦΡΟΝΙΣΤΗΡΙΟΝ

Π

Εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον ἐφθάσαμεν μέχρι τῶν κατὰ τοῦ μ. πκχάλη τῶν φυλακῶν διαμαρτυριῶν τῶν φυλακισμένων, αἰτινες

είχον πλέον χαρακτήρα γενικής διαδηλώσεως κατ' αὐτοῦ. Ἄλλην γενικὴν διαδήλωσιν ὄμως ἀντίθετον εἶδομεν γινόμενῃ ὑπὲρ τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Σωφρονιστηρίου κ. Ἀρίστου Μαγγίνα.

Εἶναι τύπος ἱπποτικῆς καὶ φιλανθρωπικοῦ ἀνδρός ὁ Μαγγίνας. Εὐσωμὸς, εὐρωστος, εὐτραφὴς Ἀκαρναν, μὲ ὄψιν ἀποπνεύουσαν εὐκρίνειαν, φαίδρος πάντοτε καὶ ὀμιλητικὸς, λίμνα εὐάρεστος, εὐπρόσιτος, καθάριος τῆν περιβολῇν, φέρων τὴν φουστάνηλιν του, καθὼς ἔφερον αὐτὴν οἱ ἄνδρες τοῦ εἰκοστέου καὶ ἑλληνικώτατος τὴν διαίταν, Λούκουλλος πεπειραμένος εἰς τὰ τῆς καθαρῶς ἑλληνικῆς γαστρονομίας, εἶναι περιζήτητος εἰς τὰς διασκεδάσεις, ἀλλ' ὅπου ἂν εὐρέθῃ σκέπτεται· καὶ μεριμνᾷ περὶ τῶν φυλακισμένων του. Τοὺς συμπάθει, τοὺς ἀγαπᾷ, τοὺς συγχωρεῖ, τοὺς θεωρεῖ δυστυχῆ πλάσματα, ἀποπλανηθέντα καὶ ἄβια φιλονηρωτικῆς μερίμνης.

Ἐπὶ τοῦ προκατόχου του ἐχάνοντο ἄνθρωποι, ἐσθύνοντο ὑπάρξεις εἰς τὰς φυλάκας. Ἐλεγες δὲ τότε ἦσαν ὅλοι οἱ φυλακισμένοι καταδικασμένοι εἰς θάνατον. Διὰ τοῦ Μαγγίνα ἐγύθη εἰς ὅλας τοῦ Σωφρονιστηρίου τὰς ἀκτῖνας ἀκτίς παρηγορίας. Καὶ μὲ τὴν φρουρὰν ἀκόμη τὰ ἔβαλεν ἄλλοτε (ὅχι μὲ τὴν σημερινὴν ἐξ ἧς εἶν' εὐχρηστημένοι, ὡς μᾶς εἶπον τοῦλάχιστον, ἐν ὧ π ι ο ν ὁ μ ω ς τ ο ῦ ἀ ρ χ ι ψ ὄ λ α κ ο ς, οἱ καταδίκαι) διότι ἐφήρμοζεν ἱερεξαστικὰς βρασμούς καὶ ἀληπασαδικὰς τιμωρίας ἐπὶ τῶν φυλακισμένων. Ὄπου ἔδλεπε τότε συχνὰ παρεκτιμῆντα κατάδικον νὰ προσδένηται ἐπὶ πασσάλῳ ὀλόγγυμος, νὰ δέρεται ἀνηλεῶς, νὰ κ ν ο υ τ ι ζ ε τ α ι ρωσικῶς καὶ ν' ἀφίνεται ἐπὶ μίαν ὄλην ἡμέραν εἰς τὸν ἀφρικανικὸν ἥλιον τῶν κονικῶν καυμάτων ἢ τὴν βροχὴν καὶ τὴν χιόνα τοῦ Δεκεμβρίου.

Ὁ Μαγγίνας τοῦ λέγει (καὶ εἶναι λόγοι του αὐτοῦ τοὺς ὁποίους πιστῶς ἀναγράφωμεν):

— Ὁ φυλακισμένος σ' ἕνα δωμάτιο κλεισμένος μὲ τόσους ἄλλους συντρόφους τῆς δυστυχίας του, λαμπαδιάζει. Ὅλα τοῦ φαίνε καὶ οἱ φύλλοι καὶ οἱ καρτεῖαι καὶ οἱ σύντροφοί του καὶ ὁ αὐτός αὐτός του. Τὸν πιάσων τὰ νεῦρά του, κυριεύεται ἀπὸ ὑπερευαίσθησιν. Τοῦ σταῖν ὅλα καὶ τὰ ροῦγά του ἀκόμα. Λοιπὸν σὺ πᾶς καὶ βρασιζέεις ἕνα τέτοιον βρασιζόμενον ἄνθρωπον γιὰτὶ ἐμάλωσε καὶ ἐκτυπήθηκε μὲ κανέναν σύντρόφον του. Ἄμ ἐδῶ τσακόνονται καὶ οἱ βουλευταὶ μέσ' στῆ Βουλῇ καὶ οἱ παπάδες ἀκόμη μέσ' ἐπὶ τὸ ἱερό. Τί περιμένεις ἀπὸ καταδίκους; Πάρε τὸν πταίστην, καὶ γῶσέ τον τὸ πολὺ στῆ Στενὴ, ἀπομόνωσέ τον καὶ πρὸ πάντων νουθέτησέ τον, προσπάθησε νὰ τὸν σωφρονίσῃς, νὰ τὸν ἡμερεύσῃς· ὄχι νὰ τὸν ἐξαγριώσῃς περισσότερο.

Αὐτὴ καὶ ἄλλα πολλὰ μᾶς ἔλεγεν, ὁ φιλόνηρωπος Διευθυντὴς ὑπὲρ οὗ εἶναι κατενθουσιασμένοι οἱ κατάδικοι. Διὰ τοῦτο ὁ τόσον μ α λ α κ ὸ ς αὐτὸς δὲν τὰ πῆγαινε καλὰ μ' ἕνα Σ κ λ η ρ ὸ ν ἀ ρ χ ι ψ ὄ λ α κ α, ὅστις ὑποτίθεται ὡς κρυπτόμενος ὑπὸ τὸ στοιχεῖον Λ εἰς ἕν ἄρθρον τῆς ἈΚΡΟΠΟΛΕΩΣ, πρὸ καιροῦ δημοσιεῦθεν καὶ τόσον ἀδίκως καταφερόμενον ἐναντίον του.

Ἄφου ἔχῃ τόσῳ καλῇ καρδίᾳ, ὥστε καὶ καταδίκους στερουμένους τοὺς διατηρεῖ πολλὰκις δι' ἐξόδων του.

Καὶ ἐν ἀνέκδοτον περὶ αὐτοῦ

Εἶς τῶν φυλακισμένων τῆς πηλοιάζει μίαν ἡμέραν μυστηριωδῶς καὶ μετὰ προφυλᾷ αἴμα καὶ τὸ λέγει δεικνύων αὐτῷ χρυσοῦν νόμισμα:

— Κύριε Διευθυντῆ αὐτὸ ἐδῶ εἶναι λίρα τοῦ Ὄθωνος μὲ μουστὰ κια καὶ, καθὼς θὰ ξέρῃς ἔχει μεγάλη ἀξία.

— Ἄν λοιπὸν:

— Λοιπὸν, κύριε Διευθυντῆ, ἂν μοῦ τελειώσῃς μιά δουλειά, εἶναι δικό σου, σοῦ τὸ χαρίζω. Κάμε μου ἕνα καλὸ ποῦ περνᾷ ἀπὸ τὸ χέρι σου.

— Τὸ καλὸ σοῦ τὸ κάνω, ἀλλ' αὐτὸ δὲν τὸ δέχομαι, ἀπαντᾷ γενναιοφρόνως ὁ κ. Μαγγίνας.

Ἀποτεινόμενος δὲ μεγαλοφώνως πρὸς αὐτὸν εἶπεν εἰς ἐπήκουον πάντων τῶν φυλακισμένων:

— Τὸ καλὸ σοῦ τὸ κάνω, ἀλλ' αὐτὸ θὰ σοῦ τὸ πληρώσω.

Καὶ ἂν ἀπομαρτυρῇ ποτὲ νὰ ἐπιβάλλῃ τιμωρίαν ὁ κ. Μαγγίνας καὶ αὐτὴ ἀκόμη εἶναι σχεδὸν ἀνώδυτος. Ἰδοὺ φέρ' εἶπειν ποῖον εἶναι τὸ ἄκρον ὅσον τιμωρίας φυλακισμένου δι' αὐτόν.

Πάλλον τὸν πταίσαντα καὶ τὸν ζυγίζει, ἔπειτα τὸν φυλακίζει εἰς τὴν Στενὴν ὑπὸ ἀσθητοτέρων τροφῆς διαίταν, ἕως ὅτου νὰ ἐλαφρύνῃ κατὰ τὰ ὄραμα. Ἐξερῶμενον τὸν ξαναζυγίζει καὶ πᾶει ἄνωγας. Ἀπαράλλακτα, καθὼς γίνεται εἰς τὰ Σωφρονιστήρια τῆς Ἀγγλίας, τὰ ὅποια δὲν ἐμνήθη ὁ κ. Μαγγίνας ἀλλὰ κατὰ σύμπτωσιν ἐφαρμόζει καὶ αὐτὸς τὴν ἀγγλικὴν αὐτὴν τιμωρίαν, δι' ἧς ὁ τιμωρούμενος γάνει τὴν β α ρ ὸ τ η τ ᾶ τ ο υ. Ἐν τούτοις γελιέται καμμιὰ φορὰ ἐπὶ ὄραμα καὶ τοῦ ἀφαιρεῖ ἢ ὀλιγώτερα ἢ περισσότερα τῶν ὅτων ὀρίζει ἢ καταδικαστικῆ ἀπόφασις του.

Τοιοῦτος ἐν ὀλίγοις ὁ Διευθυντὴς τοῦ ἐν Αἰγίνῃ Σωφρονιστηρίου, παραδειγματικὸς ἐν τῇ ἐκπληρώσει τοῦ καθήκοντος αὐτοῦ καὶ χριστιανικώτατα φερόμενος πρὸς τοὺς ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν αὐτοῦ Γιάννη Ἀγιάννηδες.

καὶ νῦν ἐπὶ τοῖς φυλακισμένοις μὲ τ' ἀτελείωτα παράπονά των καὶ μὲ τὰς γενομένας εἰς αὐτοὺς ἀδικίας.

Ἐν τῷ Σωφρονιστηρίῳ τῆς Αἰγίνης ὑπάρχουσι πολλοὶ οὐ κλησιαίται· νὰ λήξῃ ἢ ποιῆ καὶ οἵτινες ζητοῦν νὰ μεταφερθῶν δι' ἐξόδων των εἰς φυλάκας τοῦ τόπου ἢ γειτνιαζούσας τοῦλάχιστον πρὸς αὐτόν, διότι δι' αὐτοὺς αὐτὴ τῆς Αἰγίνης μακρὰν τῆς γενεθλίου γῶρας κείμενα εἶν' ἐξορία τοῦ Ἀδάμ.

Ἄλλοι φυλακισμένοι κινουσιν εἰς οἶκτον, διότι ἐνθ' ἔχει λήξει ἢ ποιῆ των δὲν ἀπολύονται στερουμένοι χρημάτων, διὰ νὰ πληρώσων τὰ ἐξόδα τοῦ δημοσίου. Μεταξὺ τούτων εἶδομεν ἕνα δυστυχῆ ἐξ οὗ ἐρράγισεν ἢ καρδιά μας. Ὅλη ἢ φυλακὴ τὸν συμπαθεῖ καὶ διευθυντῆς καὶ ἀρχιψύλαξ καὶ ὅλον ἐν γένει τὸ προσωπικὸν καὶ οἱ στρατιῶται· ἀκόμη τῆς φρουρᾶς ὀμιλοῦν ὑπὲρ αὐτοῦ μὲ πονον. Ὁνομάζεται Νικόλαος Λιάντζης, εἶναι γέρον 77 ἐτῶν, φυλακισμένος ἀπὸ εἴκοσι καὶ ἐνὸς ἐτῶν, κατὰκοιτος ἐξ ἀσθενείας ἀφ' ὅτου πρὸ τινων μηνῶν ἐλθῆεν ἢ ποιῆ του. Τῷ ἔχει δοθῆ χάρις καὶ μένει πολιτικοκρατούμενος, διότι δὲν ἔχει τὰ ἐξόδα τοῦ δημοσίου. Ἀναφορὰ τοῦ ἐδόθησαν πολλὰ εἰς τοὺς ἀρμοδίους. Καὶ αὐτὸς δὲ ὁ Διευθυντῆς ἔχει ἀναφερθῆ ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ ὁ ἀρχιψύλαξ ὑπολογαγὸς κ. Προκόπιος Ταγαρᾶς μᾶς τὸν εἰσύστησε θερμότατα Ὁ δυστυχῆς αὐτὸς γέρον εἶναι ἄνευ ὀβολοῦ, ἀλλ' ὅσῳ πτωχὸς τόσῳ καὶ ὑπερήφανος εἶναι. Οἱ στρατιῶται τῆς φρουρᾶς, εὐσπλαγγιζόμενοι τὸν ἀσθενῆ τῷ προσφέρουσιν ἐκ τοῦ συσσιτίου των ἄλλ' αὐτὸς δὲν δέχεται τὸ τακτικὸν φαγητὸν ἐνθ' ἔχει τόσῳ ἀνάγκη αὐτοῦ! Ἐμάθαμεν ὅτι ἴτο γεωργὸς, νεαρῶτατος δὲ ἐξεγελάσθη καὶ ἠκολούθητε ληστρικὴν συμμορίαν. Δι' ἕνα τοιοῦτον δυστυχῆ, ὑπερβόδομηκοντούτῃ γέροντα βάλλομεν κραυγὴν ἐπικλήσεως πρὸς τὴν φιλονηρωτίαν, καὶ πιστεύομεν ὅτι θὰ εἰσακουσθῶμεν. Ὁ ΡΑΜΠΙΑΓΑΣ ἀνολγει ὑπὲρ αὐτοῦ κατάλογον συνδρόμων καὶ αὐτὸς τὸν ὀβολὸν του.

Εἰς τὸ φύλλον τῆς προσεχοῦς Πέμπτης τὸ ὅποιον θὰ ἐκδοθῆ ἐπίσης διπλοῦν, θέλομεν δώσει τὴν συνέλειαν τῶν περὶ τοῦ Σωφρονιστηρίου Αἰγίνης. Ἐπολείπονται τὰ οὐσιωδέστερα καὶ περιεργότερα. Λοιπὸν αὐ τοιοῖτ' τὴν Πέμπτην.

ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ ΜΑΣ

Χθὲς τὴν πρωΐαν περὶ τὴν 5 καὶ 1/2 ὥραν, ἐγένετο, κατὰ τὴν θέσιν Ὁμορφοκκλησιᾶν πέραν τῆς Ἀγίας Γλυκερίας καὶ ἐν τῷ κτήματι τοῦ κ. Λάμπρου Βεΐκου, μονομαχία διὰ πιστολίου ἐξ ἀποστάσεως 20 βημάτων, μεταξὺ τοῦ προσφιλοῦς ἡμῶν συνεργάτου κ. Ρόκκου Χοϊδᾶ καὶ τοῦ ἀνθυπολοχαγοῦ τοῦ ὕλικου πυροβολικοῦ κ. Δημητρίου Κόντου. Ἀντηλλάγησαν τρεῖς πυροβολισμοὶ ἄνευ ἀποτελέσματος, μεθ' οὗς οἱ μάρτυρες καὶ οἱ ἰατροὶ ἐπεμβάντες συνδιήλλαξαν τοὺς ἀντιπάλους. Ὡς μάρτυρες παρέστησαν διὰ μὲν τὸν κ. Χοϊδᾶν οἱ κ.κ. Καπετανάκης καὶ Μάϊνος, διὰ δὲ τὸν κ. Κόντον ὁ ὑπολοχαγὸς τοῦ πυροβολικοῦ κ. Πιστρίδης καὶ ὁ ἀνθυπολοχαγὸς κ. Παπαναστασίου. Ἰατροὶ δὲ τοῦ μὲν πρώτου ὁ κ. Χ. Γ. Ράλλης, τοῦ δὲ δευτέρου ὁ κ. Κ. Π. Λάμπρος. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς μονομαχίας ταύτης ὀφείλομεν νὰ ὀμολογήσωμεν ὅτι ὁ κ. Κόντος ἔδειξε μεγάλην εὐγένειαν ψυχῆς καὶ ἀπαράμιλλον ἀνδρείαν, διὰ τῆς μονομαχίας ταύτης ὁ ἡμέτερος ἀγαπητὸς συνεργάτης συμπληροῖ τὸν ἱερὸν ἀριθμὸν τῆς εἰκοστῆς πρώτης μονομαχίας του.

ΙΔΙΑΙΤΕΡΑΙ ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ

ΚΑΦΕΙΟΝ ΑΓΙΟΥ ΦΙΛΙΠΠΟΥ. Συνιστῶμεν τὸ ἐν τῇ πλατείᾳ τοῦ Ἁγίου Φιλίππου μέγα καφεῖον τοῦ ἀφενανθρώπου κ. Γ. Κοντόκωστα, διὰ τὴν ταχυτάτην ὑπηρεσίαν του, τὸν ἔκτακτον καφεῖ του, καὶ τὸ θάνατον νεροῦ του ὀπερ διὰ βαρελίου μετέπειρεν ἐκ τοῦ χωρίου Κερᾶ. Διὰ τὰ β α σ ι λ ι κ ᾶ τ ο υ δὲν λέγομεν τίποτε, διότι καθὲς τραπέζιον τοῦ καφεῖου του ἔχει καὶ μίαν γλάστραν, διότι ὁ κ. Κοντόκωστας ἀγαπᾷ τὰ βασιλικά, διότι εἶναι βασιλικὸς καὶ αὐτός.

Εἰς τὸ κατὰ τὴν ὁδὸν Λιόλου (οἰκίαν Μελα) κομψότατον ΠΛΑΤΕΙΟΝ ΧΡ. ΠΙΚΟΠΟΓΑΟΥ, ἔφρασεν ἄπειρος ποικιλία ἐκλεκτῶν εὐρωπαϊκῶν ΛΑΙΜΟΔΕΤΩΝ, οἵτινες ἱκανοποιοῦσι πᾶσαν ἰδιαιτέραν. ΠΛΑΤΕΙΟΝ ἐκ τῶν ἀρίστων γαλλικῶν καὶ ἀγγλικῶν ἐργαστασίων, ΡΑΒΔΟΙ τοῦ συρμού. Τιμαὶ λογικώταται.